

Arrest

nr. 203 209 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DRIESEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 18 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 december 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Oekraïense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 december 1982.

1.2. De verzoekende partij wordt een eerste maal aangetroffen in België bij een politionele controle op 25 oktober 2005. Zij verklaart sinds een negental maanden in België te verblijven. Eveneens op 25

oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op dezelfde dag.

1.3. Op 8 juni 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt op 29 maart 2011 ontvankelijk verklaard, maar op 28 januari 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard. De verzoekende partij gaat tegen deze laatste beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest van 26 februari 2016 met nr. 163 094 vernietigt de Raad de ongegrondheidsbeslissing van 28 januari 2013.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 13 juni 2016 een nieuwe ongegrondheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag van 8 juni 2009. Eveneens beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij gaat opnieuw in beroep bij de Raad.

1.6. Bij vonnis van 28 oktober 2016 van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen wordt de adoptie van de verzoekende partij door de Belgische echtgenoot van haar moeder rechtsgeldig verklaard.

1.7. Op 15 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische adoptievader.

1.8. Op 14 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 17 november 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15/05/2017 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Oekraïne

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische adoptievader, de genaamde [V.M.M.] (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40 ter, §2, eerste lid 1° stelt: de familieleden bedoelt in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°... Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: “Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van die echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden enkel bewijzen ter staving van het ten laste zijn in België overgemaakt (betaling huur door de Belg, zou studies en lessen Nederlands hebben betaald, familiefoto's, telefoongesprekken tussen adoptie dochter en Belg). Verder worden er bewijzen van integratie voorgelegd, zoals bewijs inburgering, volgen van NL lessen, behalen diploma, maar hiermee kan evenmin rekening mee worden gehouden.

Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat betrokken sedert 01/06/2017 is tewerkgesteld in een ziekenhuis, gezien betrokkene haar diploma verpleegkunde in België heeft behaald dd. 30/06/2015. Betrokkene kan dus moeilijk als ten laste in België worden beschouwd.

De bewijzen ten laste in het verleden ontbreken. Dit is dan ook meer dan aannemelijk gezien uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds lange tijd in België verbleef. Zij diende dd. 08/06/2009 een aanvraag 9 ter in dewelke dd. 13/06/2016 werd geweigerd en betekend op 13/07/2016. Zij ontving tevens dd. 13/06/2016 een bevel om het land te verlaten, voorafgaand aan het vonnis dd. 28/10/2016 van de rechtbank van eerste aanleg waarbij de adoptie door de Belgische referentiepersoon rechtsgeldig werd verklaard. Er is dan ook geen enkel bewijs dat betrokkene voordien een gezinscel (hebben tot op heden ook nooit samengewoond) vormde met de referentiepersoon of er ten laste van was.

Betrokkene heeft ook niet aangetoond dat ze in het land van herkomst onvermogen zou zijn geweest.

Er is dus niet aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst.

Alle andere voorgelegd documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2,3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

1.9. Bij arresten van 28 februari 2018 met nrs. 200 446 en 200 447 gaat de Raad over tot de nietigverklaring van de beslissingen van 13 juni 2016.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat het gezag van gewijsde van het adoptievonnis van 28 oktober 2016 werd miskend.

De verzoekende partij verwoordt haar middel als volgt:

"De aanvraag van verzoekster voldeed voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan alle vereisten voor een gezinshereniging conform de desbetreffende wet van 15.12.1980, met uitzondering van het bewijs dat verzoekster als ten laste in België kan worden beschouwd (eerste onderdeel) en reeds afhankelijk was van de referentiepersoon in het land van herkomst (tweede onderdeel).

Eerste onderdeel

Verzoekster zou volgens de Dienst Vreemdelingenzaken 'moeilijk als ten laste in België' kunnen worden beschouwd, daar zij sedert 1 juni 2017 tewerkgesteld is in een ziekenhuis.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dienst Vreemdelingenzaken kan deze voorwaarde aldus niet toevoegen door te vereisen dat verzoekster ook nog na de aanvraag in de lidstaat waar de Unieburger verblijft ten laste is (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009).

Verzoekster merkt ten overvloede op dat zij haar diploma verpleegkunde heeft kunnen behalen dankzij de materiële steun van haar adoptievader en dat haar tewerkstelling ook meteen weer een einde heeft genomen sedert de betekening van de thans voorliggende bijlage 20.

Tweede onderdeel

Verzoekster zou volgens de Dienst vreemdelingenzaken vervolgens niet hebben aangetoond "dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat haar en haar adoptievader in het land van herkomst".

Met andere woorden verwijt gedaagde verzoekster financieel niet afhankelijk te zijn geweest van haar adoptievader op het moment dat zij nog Oekraïne verbleef en hij in België.

In hoofdorde wijst verzoekster naar het feit dat de Burgerschapsrichtlijn (Europese richtlijn 2004/38/EG), die omgezet is in de Belgische Verblijfswet, descendenten en ascendenten niet verplicht om in het herkomstland ten laste te zijn van de Unieburger (zie artikel 2, lid 2 sub c) en d)). Daarentegen legt de richtlijn deze voorwaarde wel expliciet op aan de zogenaamde "andere familieleden" van Unieburgers "die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet".

Verzoekster meent dat men a contrario zou kunnen afleiden dat de voorwaarde om in het herkomstland ten laste te zijn niet geldt voor descendenten en ascendenten (zie in dezelfde zin H. VERSCHUEREN, "Het verblijfsrecht van EU-burgers en hun familieleden", in "Migratie en migrantenrecht 12", Die Keure, 2007, p. 195).

In ondergeschikte orde merkt verzoekster op dat de verwantschapsband met haar adoptievader pas ontstond toen zij reeds jaren in België verbleef: inderdaad trad verzoeksters moeder in het huwelijk met haar adoptievader in 2012 en werd de adoptie pas in 2016 rechtsgeldig verklaard.

Volgens uw rechtspraak kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden.

Verzoekster verwijst naar arrest nr. 163.233 dd. 29 februari 2016, waarbij de RW zich uitsprak over een situatie waarbij het kind van een Armeense moeder al in België verbleef op het moment dat zijn moeder wettelijk ging samenwonen met een Belg.

Omdat DVZ bewijzen eiste van financiële steun vanwege de Belg aan het kind nog voor zijn aankomst in België, vroeg DVZ het onmogelijke van het familielid. De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belg en het Armeense kind was immers pas later in België ontstaan, namelijk op het ogenblik van wettelijke samenwoning tussen de Belg en de Armeense moeder.

Dit arrest is per analogie van toepassing op de situatie van verzoekster. Verzoeksters moeder trad pas in het huwelijk met de referentiepersoon in 2012 en de adoptie werd pas rechtsgeldig verklaard in 2016, zodat de eis van gedaagde dat verzoekster in Oekraïne reeds ten laste moet zijn van haar adoptievader, kennelijk onredelijk is.

Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat DVZ zelf genoegzaam op de hoogte is van de onredelijkheid van haar eis door te stellen dat: "De bewijzen van ten laste in het verleden ontbreken. Dit is dan ook meer dan aannemelijk gezien uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds lange tijd in België verbleef" en vervolgens te verwijzen naar de sedert 2009 hangende 9ter procedure, alsook naar het adoptievonnis van 2016.

Verzoekster merkt ten overvloede op dat DVZ met een dergelijke interpretatie voorbijgaat aan de bewoordingen van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de Wet van 15 december 1980 dat bepaalt dat de aanvrager "te hunnen laste" moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner en dus niet enkel van de referentiepersoon.

Uw Raad wijst er in het aangehaalde arrest immers ten overvloede nog op dat in casu het familielid bij haar vertrek uit het herkomstland jonger dan 21 jaar was, wat impliceert dat zij toen ten laste was van haar moeder.

In dezelfde zin wijst verzoekster naar een recenter arrest nr. 181 327 van 16 januari 2017, waarbij de RW zich uitsprak over de situatie waarbij de betrokkene in zijn negentiende levensjaar naar België kwam als student en naderhand in 2016 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn intussen Belg geworden vader.

Omdat DVZ bewijzen eiste van financiële steun vanwege de Belg aan het voor zijn aankomst nog niet-21jarige kind, voegt DVZ een bijkomende voorwaarde toe van ten laste zijn voor kinderen jonger dan 21 jaar.

Ook verzoekster was in 2002 nog geen 21 jaar toen zij in België arriveerde, zodat DVZ niet kan eisen dat zij bewijst reeds in Oekraïne ten laste te zijn van de referentiepersoon, aangezien die voorwaarde toen nog niet gold. Aldus kan wel automatisch worden aangenomen dat zij nog ten laste was van haar alleenstaande moeder op het moment van aankomst in België.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt gewezen op het feit dat verzoekster tot op heden "nooit heeft samengewoond" met haar adoptievader, merkt verzoekster op dat dit geen voorwaarde is. Immers volstaat samenwoning volgens uw rechtspraak op zich ook niet als bewijs van ten laste.

Daarenboven blijkt uit de voorgelegde stukken waarnaar wordt verwezen door DVZ dat ondermeer de huur van verzoekster werd betaald door haar adoptievader.

Daar waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er voordien geen "gezinscel" was, wijst verzoekster nog naar het gezag van gewijsde dat verbonden is aan het adoptievonniss van de Rechtbank van eerste Aanleg van Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 28 oktober 2016 en dat kennelijk wordt genegeerd door Dienst Vreemdelingenzaken.

In dat vonnis, dat intussen werd overgeschreven in de registers van de gemeente Kapellen, wordt benadrukt dat verzoekster en de referentiepersoon een hechte band hebben opgebouwd.

Gelet op het voorgaande is de motivering van de beslissing niet afdoende en voegt DVZ een voorwaarde toe aan de wet, minstens is de beoordeling onredelijk en in strijd met de in het middel genoemde normen, zodat de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken vernietigd dient te worden."

2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel vereist daarnaast een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur en is geschonden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.2. De bestreden beslissing stelt te zijn genomen in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Hieruit volgt dat een bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar of ouder is, moet aantonen "ten laste" te zijn van de Belgische referentiepersoon. De verzoekende partij is in casu ouder dan 21 jaar en moet dus aantonen "ten laste" te zijn van haar adoptievader, in functie van wie zij de gezinshereniging vraagt.

De Raad benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.2.3. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat het "ten laste zijn" vereist dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land

van herkomst of origine. Zij stelt vast dat de verzoekende partij enkel bewijzen voorlegde van het ten laste zijn in België, maar bewijzen ontbreken van het ten laste zijn in het verleden, meer bepaald in het land van herkomst. Zij is van mening dat de voorgelegde stukken niet aantonen dat de verzoekende partij in haar herkomstland onvermogen was en hieruit ook geen afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon van in het land van herkomst blijkt. Verder vereist het “ten laste zijn” volgens de verwerende partij dat de afhankelijkheidsband ook behouden blijft, hetgeen volgens haar in casu evenmin het geval is. Zij wijst er in dit verband op dat de verzoekende partij in België niet als ten laste van de referentiepersoon is te beschouwen, nu zij sinds 1 juni 2017 is tewerkgesteld.

2.2.4. De verzoekende partij betoogt dat in haar situatie niet kan worden vereist dat zij het bewijs levert dat zij reeds ten laste is van de Belgische referentiepersoon van in het herkomstland. Zij verwijst, ter ondersteuning van haar standpunt, in hoofdorde naar de richtlijn 2004/38/EG. Zij betoogt dat in het kader van deze richtlijn descendenten niet verplicht zijn om in het herkomstland ten laste te zijn van de Unieburger.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon in casu zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Het betreft in casu dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. De Raad van State heeft ook reeds zeer duidelijk gesteld dat niet blijkt dat in casu een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, nu niet blijkt dat “*bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamd “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150)” (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG.*

Daarenboven, en ten overvoede, houdt de verzoekende partij ook ten onrechte voor dat in het kader van de richtlijn 2004/38/EG een descendent ouder dan 21 jaar van een Unieburger niet moet aantonen ten laste te zijn in het land van herkomst. De Raad verwijst naar de interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten *Jia* en *Reyes* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste” zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat het derdelander familielid ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan de komst naar België.

2.2.5. In tweede instantie stelt de verzoekende partij dat het niet redelijk is waar van haar wordt vereist dat zij het bewijs levert van het ten laste zijn van de Belgische referentiepersoon van in het land van herkomst, waar de verwantschapsband met deze laatste pas tijdens haar verblijf in België is ontstaan.

Ook dit standpunt kan niet worden bijgetreden. De Raad verwijst naar een arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin een gelijkaardige zaak voorlag en het volgende werd geoordeeld:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht.

De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden

verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker na zijn binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allen werden afgewezen, alvorens zich zes jaar na zijn binnenkomst in België te laten adopteren.

Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien.

De eerste rechter artikel heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft. Dat hij daarbij “naar analogie” heeft verwezen naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, tast de juistheid van zijn interpretatie van de voornoemde artikelen niet aan.”

De Raad van State bevestigt dus dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het derdelander familielid ten laste was van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook reeds RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Zoals de Raad van State verder ook stelt, blijkt niet dat de wetgever een uitzondering op deze bewijslast heeft voorzien voor een derdelander die tijdens een illegaal of precair verblijf in België een band van afstamming door adoptie vestigt.

De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat, nu zij reeds enige tijd in België woont en hier ter plekke financieel afhankelijk is van de referentiepersoon die zij pas na haar aankomst in België heeft leren kennen, de verwerende partij niet langer kon vereisen dat zij het bewijs levert van het ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland. Waar zij in haar middel verwijst naar de situatie zoals die is ontstaan na haar aankomst in België, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat zij eerst moet aantonen in haar land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij kritiek uit op het feit dat elke persoon die als meerderjarige wordt geadopteerd in België nooit zal kunnen voldoen aan de vereiste om aan te tonen dat er een financiële afhankelijkheid was in het land van herkomst, moet worden opgemerkt dat dit een algemene kritiek betreft waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is.

Wat de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad betreft, wordt er allereerst op gewezen dat arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Het feit dat in gelijkaardige zaken eventueel een andere uitspraak zou zijn gedaan, leidt op zichzelf niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Daarenboven leest de Raad in zijn arrest van 29 februari 2016 met nr. 163.233 niet dat in de situatie van een adoptie als meerderjarige tijdens het verblijf in België de aanvrager zou zijn vrijgesteld van het leveren van het bewijs van het “ten laste zijn” in bovenvermelde zin.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze tot zijn conclusie is gekomen dat zij niet heeft aangetoond reeds ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst. Er blijkt niet dat hij aldus een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.

2.2.6. Waar de verzoekende partij nog kritiek uit op de motivering in de bestreden beslissing dat evenmin blijkt dat zij in België nog is te beschouwen als ten laste van de Belgische referentiepersoon, gelet op haar tewerkstelling in België (na indiening van de aanvraag), merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich met deze kritiek richt op een overtollig motief. De vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoont reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele gegrondheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). Eenzelfde

geldt wat de vaststellingen in de bestreden beslissing betreft dat niet blijkt dat er in het verleden reeds een ‘gezinscel’ bestond en dat er tot op heden nooit sprake was van een samenwonen met de Belgische referentiepersoon. Er blijkt niet dat dit op zich determinerende motieven zijn en dat de eventuele gegrondheid van de kritiek op deze motieven afbreuk kan doen aan de vaststelling dat het bewijs ontbreekt van het ten laste zijn in het herkomstland, vaststelling die de bestreden beslissing reeds op voldoende wijze draagt. De verzoekende partij gaat er met haar kritiek dat de motivering over het ontbreken van een gezinscel strijdig is met het gezag van gewijsde van het adoptievonnis van 28 oktober 2016, bovendien – en dit louter ten overvloede – aan voorbij dat in de bestreden beslissing enkel kan worden gelezen dat niet blijkt dat er “voordien” reeds een gezinscel bestond met de referentiepersoon. In het licht van de gehele motivering dient “voordien” te worden gelezen in de zin van “in het herkomstland”. Op dat ogenblik was er nog geen afstammingsband. De verzoekende partij erkent ook dat zij op dat ogenblik haar huidige adoptievader nog niet kende. Er blijkt dan ook niet dat deze motivering het gezag van gewijsde van het adoptievonnis miskent.

2.2.7. De verzoekende partij wijst verder nog op de bewoordingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waar wordt vereist dat het derdelander familielid “te hunnen laste” moet zijn. Zij stelt dat dit betekent dat zij ook mag aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar moeder. Daar zij in 2002 naar België is gekomen, vooraleer zij de leeftijd van 21 had bereikt, dient volgens haar te worden aangenomen dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar moeder.

Waar de verzoekende partij voor haar standpunt steunt zoekt in het arrest van de Raad van 26 januari 2017 met nummer 181 327, merkt de Raad op dat in dit arrest niet kan worden gelezen dat indien een vreemdeling voor het bereiken van de leeftijd van 21 jaar naar België is gekomen, moet worden aangenomen dat hij of zij nog ten laste was van de ouder(s) in het herkomstland, dit daargelaten het reeds gestelde dat arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. De verzoekende partij gaat er ook aan voorbij dat in dit arrest een situatie voorlag waarin de betrokken vreemdeling bij haar vertrek uit haar herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezelde, die dan tijdens het verblijf in België wettelijk ging samenwonen met een Belg. Dit vormt een wezenlijk verschil met de thans voorliggende situatie, waarin, gelet op de stukken van het administratief dossier, dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij in de loop van het jaar 2005 alleen naar België is gekomen. Zij was op dat ogenblik 22 jaar. Er blijkt niet dat zij op dat ogenblik nog ten laste was van haar moeder. Hiervoor ligt althans geen begin van bewijs voor.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij thans voorhoudt naar België te zijn gekomen in de loop van het jaar 2002. Zij legt hiervan evenwel niet het minste begin van bewijs voor. De stukken van het administratief dossier leren daarentegen dat de verzoekende partij een eerste maal werd aangetroffen in België bij een politiecontrole op 25 oktober 2005. Zij verklaarde toen sinds een negental maanden in België te verblijven. Hieruit leidt de Raad af dat de verzoekende partij wel degelijk ouder was dan 21 jaar toen zij naar België kwam. Een begin van bewijs van het tegendeel ligt niet voor. Het betoog van de verzoekende partij dat zij op het ogenblik van haar vertrek naar België was te beschouwen als ten laste van haar moeder, nu zij toen nog geen 21 jaar oud was, kan dan ook in geen geval worden bijgetreden. Hiervoor ontbreekt elk bewijs. Aldus blijkt evenmin dat de verwijzing naar het arrest van de Raad van 16 januari 2017 met nr. 181 327 nog enige relevantie heeft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij noch bij haar aanvraag noch bij huidig verzoekschrift bewijzen heeft bijgebracht die kunnen aantonen dat zij op het ogenblik van haar komst naar België, of in de periode hieraan voorafgaand, nog ten laste was van haar moeder. Er dient ook te worden aangenomen dat de verzoekende partij alleen, zonder haar moeder, is afgereisd naar België en haar moeder pas jaren later is gevolgd. Dit wijst er op zich dan ook niet op dat er ten tijde van de komst van de verzoekende partij naar België nog sprake was van een afhankelijkheidsband.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte geen rekening heeft gehouden met een afhankelijkheidsband met haar moeder, de partner van de Belgische referentiepersoon, in het herkomstland voorafgaand aan de komst naar België. Er blijkt ook niet dat zij zich hierop als dusdanig heeft beroepen bij het indienen van haar aanvraag.

2.2.8. Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Enige onwettigheid blijkt evenmin.

Een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Een miskenning van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG kan evenmin worden vastgesteld. De aangevoerde miskenning van het gezag van gewijsde van het adoptievonnis van 28 oktober 2016 kan ten slotte ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.9. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan de verzoekende partij toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.10. Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS